

WILLIAM A. RICHARDS

Cunoașterea sacră

*SUBSTANȚELE PSIHEDELICE
ȘI EXPERIENȚELE SPIRITUALE*

Traducere din limba engleză:
MARIAN STAN

EDITURA  HERALD
București

„Trebuie spus că experiențele revelatorii sunt universal-umane. Religiile sunt întemeiate pe ceva care îi este dat omului oriunde trăiește el, cu alte cuvinte, revelația este un tip de experiență care presupune întotdeauna niște puteri mântuitoare. Nu putem separa revelația de mântuire. Dumnezeu nu S-a pus în situația de a rămâne fără martori.”

– Paul Tillich (1886–1965), *The Future of Religions*

„Omul este întotdeauna mai mult decât știe despre el însuși.”

– Karl Jaspers (1883–1969), *The Perennial Scope of Philosophy*

„Concepută în termeni religioși, oportunitatea pe care o are omul este de a transforma străfulgerările de iluminare într-o lumină statornică.”

– Huston Smith (n. 1919), *Cleansing the Doors of Perception*

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE DE G. WILLIAM BARNARD	9
PREFAȚĂ: O DESCOPERIRE A TRANSCENDENȚEI	16
MULȚUMIRI	21
INTRODUCERE	24
NOTĂ PENTRU CITITOR	29

PARTEA ÎNTÂI PREGĂTIREA SCENEI

1. MOARTEA ȘI RENAAȘTEREA CERCETĂRIILOR CU SUBSTANȚE PSIHEDELICE	33
2. ORIENTĂRI, DEFINIȚII ȘI LIMITE ALE LIMBAJULUI	39
3. REVELAȚIE ȘI ÎNDOIALĂ	64

PARTEA A DOUA FORME DE CONȘTIINȚĂ MISTICE ȘI VIZIONARE

4. CUNOAȘTEREA INTUITIVĂ	75
5. PAȘI SPRE CONȘTIINȚA UNIFICATOARE	97
6. NOI PERSPECTIVE ASUPRA TIMPULUI ȘI SPAȚIULUI	109
7. VIZIUNI ȘI ARHETIPURI	119

PARTEA A TREIA DINAMICI PERSONALE ȘI INTERPERSONALE

8. DIMENSIUNEA INTERPERSONALĂ ȘI CONȘTIINȚA MISTICĂ	143
9. EXPERIENȚE ALE LIPSEI DE SENS, DISPERĂRII ȘI TULBURĂRIILOR SOMATICE	149

10. CONVERTIREA RELIGIOASĂ ȘI EXPERIENȚELE PSIHODINAMICE	159
11. DISCIPLINĂ ȘI INTEGRARE	166
12. REFLECȚII ASUPRA MORȚII	174

PARTEA A PATRA APLICAȚIILE PREZENTE ȘI VIITOARE ALE SUBSTANȚELOR ENTEOGENE

13. FRONTIERE PSIHEDELICE ÎN MEDICINĂ	189
14. FRONTIERE PSIHEDELICE ÎN EDUCAȚIE	204
15. FRONTIERE PSIHEDELICE ÎN RELIGIE	220
16. MAXIMIZAREA PROBABILITĂȚII DE A FI ÎN SIGURANȚĂ ȘI DE A AVEA BENEFICII	234

PARTEA A CINCEA MAI DEPARTE

17. FRICA DE TREZIRE	253
18. ÎNTRAREA ÎNTR-O NOUĂ PARADIGMĂ	264
19. MIȘCAREA SPRE VIITOR	267
EPILOG	271
UN RAPORT CONCIS AL INTUIȚIILOR DE LA FRONTIERA UNDE ȘTIINȚA ȘI SPIRITUALITATEA SE ÎNTÂLNESC	271
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	273
PLAYLISTUL PENTRU STUDII CU PSILOCIBINĂ DE LA HOPKINS (VERSIUNEA 2008)	285
INDICE DE NUME	289
INDICE DE SUBIECTE	292

CUVÂNT-ÎNAINTE

G. WILLIAM BARNARD

Cartea pe care urmează să o citiți este o comoară.

Dar, înainte de a descrie ce vă așteaptă în acest text, doresc să spun câteva cuvinte despre autorul cărții, Bill Richard, o figură de primă importanță printre cercetătorii și terapeuții care au studiat substanțele psihedelice.

Îmi amintesc foarte bine împrejurările în care am avut șansa de a-l întâlni pe dr. Richards, când, acum câțiva ani, fiind în drum spre sudul Texasului, a venit să mă viziteze la Dallas. Când m-am dus să-l iau de la aeroportul DFW, știam câteva lucruri elementare despre trecutul său, dar nu știam cum arăta. Așadar, pe când priveam atent fluxul celor care veneau să-și ia bagajele, mă întrebam cum îl voi recunoaște.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Mi-a fost imediat clar că persoana pe care o așteptam era omul înalt cu o șuviță de păr alb și ochelari, care avea pe față un zâmbet ironic de spiriduș și (aproape literalmente) scânteii în ochi, omul ce se bucura de fiecare clipă petrecută în acel loc zgomotos de unde se iau bagajele.

Am știut imediat că urma să ne înțelegem de minune.

Nu mă înșelam.

Dr. Richards este specimenul rarisim al unui intelectual extraordinar de erudit și foarte riguros din punct de vedere științific care, cu toate acestea, este realmente luminat din interior. El este cineva care, în loc doar să vorbească despre cunoașterea sacră, substanțe psihedelice și experiențe religioase, și-a urmat propriul

sfat și a pus în practică toate aceste învățăminte, reușind să devină, dacă pot avea îndrăzneala să o spun, un exemplu strălucit al unui mistic viu, un înțelept autentic care se mișcă și vorbește în lumea noastră, rămânând totodată cu picioarele pe pământ, glumeț și cald.

Sunt sigur că, imediat ce veți începe să citiți *Cunoașterea Sacră*, veți realiza că autorul este cineva care a cugetat vreme îndelungată asupra multor probleme complexe și profunde și că are ceva de spus, ceva care, în opinia lui, este profund semnificativ. Acest volum nu este doar extrem de actual și relevant; el abordează, de asemenea, cu o dezinvoltură aparent lipsită de orice efort, multe dintre implicațiile metafizice mai subtile pe care le au substanțele psihedelice; cu alte cuvinte, volumul nu se ocupă doar de uriașul potențial terapeutic al acestor substanțe, ci și de uriașul lor potențial spiritual. Acestea nu sunt niște probleme ușor de abordat, dar, cu stilul său lucid, cu umorul lui blând și discret și cu vocea lui de neconfundat (jovială, dar erudită, cordială, dar neprefăcută), dr. Richards face ca formularea unor asemenea chestiuni dificile să pară ușoară.

Ca un senior al mișcării psihedelice, dr. Richards le oferă cititorilor săi ceva neprețuit: propria lui experiență în cercetarea substanțelor psihedelice, experiență cu profunde implicații personale ce a durat câteva decenii. La începutul anilor 1960, alături de numeroși prieteni și colegi, el a început să cerceteze (cu foarte multă speranță și optimism) potențialul psihologic și beneficiile spirituale ale substanțelor psihedelice. (Dr. Richards a fost prieten apropiat cu Walter Pahnke, un cercetător de frunte implicat în faimosul „Experiment din Vinerea Mare”, ce s-a desfășurat pe 20 aprilie 1962, la Capela Marsh din incinta Universității Boston, experiment în cadrul căruia douăzeci de studenți de la Școala Teologică Andover-Newton au luat parte într-un studiu dublu-orb ce a fost conceput pentru a stabili dacă psilocibina poate să inducă experiențe mistice.) În 1977, dr. Richards a avut (după cum singur spune) îndoielnica onoare de a fi ultimul cercetător și clinician care a administrat psilocibină unui pacient la Maryland Psychiatric Research Center – la acea vreme singura instituție din Statele Unite autorizată legal să întreprindă

cercetări asupra substanțelor psihedelice. Apoi, în 1999, când lumea științifică a început să fie tot mai favorabilă unei reacții rezonabile și nuanțate față de substanțele psihedelice, dr. Richards a fost printre primii care au reînceput cercetările responsabile și minuțioase asupra substanțelor psihedelice. Acestea au demarat cu studiul novator al lui Rick Strassman despre DMT¹, studiu efectuat la Universitatea din New Mexico între 1990–1995, continuat, cu alte direcții de interes și alte protocoale, la Johns Hopkins School of Medicine și ulterior extins și la alte centre de studii din America de Nord și Europa, studii ce continuă și azi cu aceeași energie.

Pe întregul parcurs al acestei cărți, dr. Richards apelează la enorma experiență acumulată, trecând (cu mare abilitate) de la discutarea expertă a problemelor importante ce au apărut în deceniile de studiu al substanțelor psihedelice, pe de o parte, la discutarea cu mare subtilitate și atenție a largului spectru de probleme religioase și metafizice, pe de altă parte. Recunosc că, cel puțin în ceea ce mă privește, este îmbucurător să văd – în climatul nostru intelectual din prezent, în care sunt prețuite adesea dezangajarea, scepticismul și ironia – cum dr. Richards este dispus să vorbească pasionat și din toată inima despre subiecte de care mulți (dacă nu cei mai mulți) savanți se feresc, cum ar fi vindecarea, găsirea sensului și trezirea spirituală.

Aceste chestiuni de o însemnătate vitală sunt abordate din trei perspective diferite. Mai întâi, dr. Richards vorbește ca un om care, având în urmă decenii de activitate clinică, a utilizat și cercetat legal și pe față, timp de mai bine de 25 de ani, efectele unei multitudini de substanțe psihedelice într-un context terapeutic, fiind deci în măsură să includă aici multe relatări captivante la persoana întâi, relatări ale experiențelor avute de pacienții săi cu aceste substanțe, dar și ale efectelor transformatoare pe care le-au avut asupra vieților

¹ N, N-Dimetiltriptamină sau pe scurt DMT este un acronim pentru, o substanță psihoactivă, mai precis un halucinogen din familia triptaminelor. Ea se găsește în anumite plante și arbori –, cum ar fi pinul –, dar este și produsă natural în corpul multor mamifere, inclusiv în cel uman, prin intermediul glandei pineale. (*N. red.*)

lor. În al doilea rând, dr. Richards scrie inspirat despre zecile de ani în care s-a cufundat și s-a implicat energic în studiul literaturii religioase și filosofice care vizează studiul misticismului și al altor stări „neobișnuite” ale conștiinței. În al treilea rând, dr. Richards ne oferă câteva relatări atent alese și descrise clar ale propriilor sale experiențe cu substanțe psihedelice. Într-un mod direct și deloc ironic (dar câtuși de puțin naiv), el este dispus să facă afirmația îndrăzneată și (măcar pentru unii oameni) uluitoare că, luate într-un context adecvat și cu o atitudine sau intenționalitate specifică, substanțele psihedelice pot cataliza cu siguranță experiențe mistice și vizionare.

Cred că această afirmație extrem de curajoasă trebuie luată în serios. Din punctul meu de vedere, ca o persoană care și-a dedicat întreaga carieră profesională unei examinări atente a implicațiilor psihologice și filosofice pe care le au experiențele mistice și alte stări de conștiință „neobișnuite”, și care a petrecut mulți ani studiind tradiția Santo Daime, o religie ce are în centrul ei ingerarea substanței psihedelice ayahuasca drept sacrament, sunt convins că experiențele psihedelice puternice sunt departe de a fi niște halucinații patologice cauzate de niște disfuncții ale circuitului cerebral. În schimb, ele sunt – cel puțin potențial – niște contacte autentice nu doar cu straturile de obicei ascunse ale psihismului nostru, ci și cu niște niveluri de realitate care merită pe deplin să fie considerate „sacre”. În calitate de cercetător al misticismului, ceea ce mă frapază este faptul că, după ce s-a cufundat în literatura dezvoltată în jurul acestei chestiuni oarecum ezoterice (dar importante), dr. Richards este capabil să demonstreze, amănunțit și convingător, surprinzătoarea corespondență dintre calitățile-cheie ale stărilor de conștiință mistice, așa cum sunt ele descrise în texte clasice, și stările de conștiință ce apar atunci când, de exemplu, unui voluntar ce participă la unul dintre experimentele lui i se administrează o doză masivă de psilocibină. (La fel, dacă nu încă și mai impresionante, sunt descrierile efectelor transformatoare pe care asemenea experiențe le au în viețile cotidiene ale celor care au participat la aceste studii.)

PREFAȚĂ

O DESCOPERIRE A TRANSCENDENȚEI

Când am avut prima întâlnire intensă cu conștiința mistică, aveam 23 de ani și urmam cursuri postuniversitare de teologie și psihiatrie. Studiind la Universitatea de la Göttingen, Germania – cunoscută anterior ca Georg-August Universität –, m-am oferit voluntar pentru a participa la un proiect de cercetare cu un drog de care nu mai auzisem niciodată, cu numele de psilocibină. Sintetizată și distribuită cercetătorilor din domeniul psihiatriei și medicilor clinicieni de către Compania farmaceutică Sandoz din Elveția, acest nou drog era cea mai importantă substanță psihoactivă din specia de ciuperci *psilocybe*, pe care populațiile indigene o numiseră „magică” sau „sacră” și se pare că o foloseau în practicile lor religioase de cel puțin trei mii de ani, și poate chiar din jurul anului 5000 î.e.n. La acel moment al lumii moderne, la 4 decembrie 1964, cercetările din domeniul substanțelor psihedelice se aflau încă în Evul Mediu întunecat și, în contextul investigațiilor psihofarmacologice occidentale, drogurile precum psilocibina erau administrate de obicei fără pregătire sau ghidare.

La vremea respectivă, se spera ca stările de conștiință radical diferite – uneori haotice sau psihotice, care urmau adesea, din fericire nepermanente – ne vor ajuta să înțelegem mai bine schizofrenia și alte stări mintale de același tip. Hanscarl Leuner, profesorul de psihiatrie care conducea investigațiile la *Nervenklinik* din Göttingen, tocmai publicase o monografie științifică despre observațiile lui intitulată *Die experimentelle Psychose (Psihozele experimentale)*. În

acele zile, drogurile psihedelice erau disponibile la liber cercetătorilor calificați din Europa și din Statele Unite, fiind trimise prin poștă. Denumirea comercială a psilocibinei era Indocibină. Așa după cum se menționează într-o broșură a companiei Sandoz din 1964, LSD-ul, cunoscut ca Delysid, era distribuit „numai psihiatrilor pentru a fi folosit în ospicii și clinici psihiatrice”.

Nu doar că nu știam nimic despre psilocibină, LSD sau mescalină, dar nici nu auzisem măcar termenul „psihedelic”, deși el fusese inventat cu câțiva ani înainte de Humphry Osmond, un psihiatru britanic, într-o scrisoare adresată lui Aldous Huxley. Cu toate acestea, doi dintre noii mei prieteni mi-au spus că se oferiseră ca voluntari într-un proiect de cercetare interesant ce urma să aibă loc în clinica psihiatrică din vecinătate, proiect care presupunea primirea unei doze dintr-un drog experimental. Numele lui era greu de ținut minte, dar avea reputația de a permite accesul la anumite amintiri din prima copilărie. Unul dintre prietenii mei resimțise el însuși experiența de a sta în poala tatălui său și, cum tatăl lui fusese ucis în Al Doilea Război Mondial, această experiență era profund consolatoare și semnificativă pentru el. Celălalt prieten avusese viziunea unor trupe SS care mărșăluiau pe străzi, viziune pe care a denumit-o „halucinație”. Am fost intrigat de toate acestea și, fiind curios de procesele psihodinamice din prima mea copilărie și deoarece nu mai văzusem niciodată o „halucinație adevărată”, am decis să merg până la clinică și să întreb dacă mă calificam și eu pentru a participa la proiectul de cercetare. În acea vreme îmi priveam propria minte ca pe un laborator psihologic și mă luam mult prea în serios, iar uneori, dimineața, saream peste micul-dejun pentru a-mi consemna visele. Denumisem acest exercițiu cu o sintagmă oarecum pompoasă: „colectare a datelor mele fenomenologice”. (Pe atunci îmi plăceau tare mult cuvintele mari! În retrospectivă îmi dau seama că un mic-dejun copios mi-ar fi făcut mult mai mult bine.)

Am aflat că puteam să fac cerere pentru a participa și m-am supus unui examen medical sumar. Îmi amintesc că am fost întrebat dacă mă îmbătam foarte des (nu o făceam). După ce am fost informat că eram

acceptabil, am fost condus la subsol, într-o cameră prost luminată și mohorâtă, în care abia încăpeau un pat de campanie, o noptieră și un scaun. L-am întâlnit pe Gerhard Baer, un psihiatru rezident simpatic cam de vârsta mea, care purta un halat alb și elegant cu un stetoscop. După o scurtă discuție prietenească, mi-a făcut o injecție cu un derivat al psilocibinei în formă lichidă. Deși în următoarele trei-patru ore cineva a venit periodic să mă vadă, am fost lăsat, practic, de unul singur. Inspirat de pietatea copilăriei mele metodiste, mi-am afirmat tăcut încrederea că Dumnezeu va fi cu mine în caz că anumite amintiri dificile din copilărie vor ieși la suprafață.

Spre marea mea uimire, am descoperit curând în câmpul meu vizual apariția unei superbe rețele multidimensionale de structuri geometrice complexe, ca de neon, atrăgându-mi atenția mereu mai adânc spre interior. Puteam vedea această imagine cu ochii deschiși, dar am descoperit că, dacă închideam ochii, ea era încă mai intensă și mai clar conturată. Am recunoscut viața în acele forme unduitoare și am început să simt că puteam să pătrund cumva în energia care curgea prin ele. Curând, m-am simțit cufundat în niște imagini mentale incredibil de amănunțite, pe care nu le pot descrie mai bine decât ca arhitectură islamică și scriere arabă, despre care nu știam nimic. Apoi (scuzați licența poetică) se pare că am ajuns să fiu una cu acele configurații multidimensionale sau că mi-am pierdut identitatea mea obișnuită în ele, pe măsură ce s-a manifestat strălucirea eternă a conștiinței mistice. Brusc, această conștiință a fost resimțită ca fiind situată în afara timpului, o culme de pe care istoria putea fi văzută. Conștiința mi-a fost inundată cu dragoste, frumusețe și pace dincolo de orice cunoscusem vreodată sau mi-am închipuit a fi cu puțință. „Înfiorare”, „Slavă” și „Recunoștință” erau singurele cuvinte care-și păstrau relevanța.

Pentru câteva minute „înapoi pe pământ”, în timp ce gunoierii goleau pubelele de metal ale clinicii de pe alea înspre care dădea fereastra îngustă, am perceput vag clichetul metalic al clopotelor unui templu.

INTRODUCERE

Această carte este o smerită ofrandă a cunoașterii și perspectivelor pe care am avut privilegiul să le dobândesc treptat, având oportunitatea unică de a participa la implementarea proiectelor legale de cercetare cu substanțe psihedelice timp de peste 20 de ani din viața mea profesională. Incredibila varietate a voluntarilor, pe care i-am însoțit și susținut în timpul stărilor de conștiință uimitor de diferite care pot fi facilitate de aceste substanțe, a inclus bărbați și femei cu vârste cuprinse între 24 și 81 de ani, veniți din contexte rasiale, educaționale, ocupaționale, naționale și religioase foarte diverse. Unii sufereau de anxietate, depresie și alte manifestări ale suferinței psihice. Alții erau oameni ale căror vieți fuseseră limitate de dependența față de alcool sau de droguri narcotice. Alții sufereau de cancer galopant și voiau să se împace cu viețile pe care le-au dus și cu iminența morții.

Tot printre voluntari se numărau, de asemenea, specialiști de vârf în domeniile sănătății mintale și religiei, ca și alții, din multe profesii diferite, care au cerut să participe la studiile de cercetare din dorința de a evolua în plan personal, educațional sau spiritual. Aproape niciunul dintre acești voluntari diferiți nu avusese anterior experiențe personale cu substanțele psihedelice, și nu ar fi fost interesat să participe la asemenea studii decât sub auspicii legale și medicale. Astfel, ei nu ar fi fost identificați nici cu vreun grup al culturii alternative, și nici n-ar fi fost interesați în ceea ce s-a numit ulterior „uzul recreativ al drogurilor”. Așa încât această carte s-a

ivit din experiențele psihedelice ale unor oameni cât se poate de obișnuiți, care erau foarte bine integrați într-o viață normală.

Scriu în calitate de psiholog clinician cu pregătire academică ce include și studii de teologie, religii comparate și psihologia religiei. De asemenea, scriu ca psihoterapeut cu o orientare cu bază amplă, ce ar putea fi adesea etichetată ca existențială sau transpersonală. Asemenea multor cititori, am pus întrebări profunde, am căutat sensul și am vrut să înțeleg procesele de creștere personală în mijlocul luptelor inevitabile cu care cei mai mulți dintre noi se confruntă în existența cotidiană. Deoarece am avut norocul de a lua personal substanțe psihedelice în condiții de legalitate și am fost liber să împărtășesc câte ceva din cunoștințele dobândite prin experiență directă, materialele-sursă pentru această carte au luat naștere nu doar din observații adunate de la voluntarii participanți în cercetare și din analiza științifică a datelor, ci și din descoperiri făcute pe coridoarele proprii mele minți.

Arhiva de cunoștințe cuprinse în paginile ce urmează – atât cunoștințe provenite din experiență, cât și din analiza științifică – include introspecții despre existența umană, despre zbuliumul și suferința pe care cei mai mulți dintre noi le știm din experiență directă. Vor fi descrise procesele care favorizează vindecarea și dau sens, inclusiv unele procese ce pot facilita trezirea spirituală. Descoperirile făcute de sutele de persoane, pe care le-am întâlnit în profunzimile vieților lor psihice și spirituale, sunt profund relevante pentru a începe să înțelegem mai plenar cine suntem, cine putem deveni și, probabil, care ar putea fi natura ultimă a realității. Această culegere de observații și experiențe este semnificativă nu doar pentru filosofi, psihologi, antropologi, teologi, microbiologi, experți în neurologie și în fizică cuantică, ci și pentru fiecare dintre noi care se descoperă pe sine în procesul pe care budiștii îl numesc „o prețioasă viață umană”. Așa cum va fi clar pe măsură ce se va derula conținutul acestei cărți, acest perimetru al științei aflat în continuă dezvoltare este și o frontieră a cunoașterii religioase și spirituale.

NOTĂ PENTRU CITITOR

Informațiile oferite în această carte au doar o miză istorică, educativă și culturală, și ele nu trebuie să fie înțelese ca o pledoarie pentru modalitatea actuală de a folosi substanțele psihedelice în orice alte circumstanțe, în afara celor în care folosirea lor este permisă de lege, de exemplu, pentru cercetarea științifică aprobată de lege. Nici autorul, nici editorul nu își asumă vreo responsabilitate pentru consecințele fizice, psihice, juridice sau de orice altă natură ce pot apărea în urma folosirii acestor substanțe.

PARTEA ÎNTÂI

PREGĂTIREA SCENEI

MOARTEA ȘI RENĂȘTEREA CERCETĂRILOR CU SUBSTANȚE PSIHEDELICE

Cercetările cu aceste substanțe unice au progresat în multe laboratoare academice și centre de psihoterapie, de la mijlocul anilor 1950 până la începutul anilor 1970. Numai la mijlocul anilor 1960 au apărut peste o mie de materiale care vorbeau despre LSD ca despre un mijloc de a aprofunda și accelera psihoterapia în condiții de siguranță. În jur de 40 000 de persoane au luat parte la aceste studii. Au avut loc șase conferințe internaționale dedicate acestui subiect.

Apoi – ca o reacție irațională la agitația produsă de presiunile de ordin cultural, incluzând controversele privitoare la războiul din Vietnam și schimbarea radicală a comportamentului social, mai ales în domeniul relațiilor dintre rase, mișcările feministe și cele legate de sexualitate, influențată probabil și de tentativele greșit îndrumate ale CIA-ului de a explora potențialul militar al LSD-ului în interogatorii sau război – cercetarea substanțelor psihedelice a fost obligată să stagneze total timp de 22 de ani, prin intervenția directă a guvernului american (cu excepția unui studiu trunchiat cu DMT la Universitatea din New Mexico între 1990 și 1995). Tot astfel, aceste cercetări au încetat în Marea Britanie și în majoritatea celorlalte țări, conform tratatelor ONU din 1971 și 1988. Neintenționat, din dorința de a ține sub control uzul, uzul greșit și abuzul multor droguri diferite, promisiunea reprezentată de substanțele psihedelice în medicină – pentru

a nu mai vorbi despre rolul lor potențial în educație și religie – a fost trecută sub tăcere. De atunci încolo, cercetătorilor calificați le-a fost aproape imposibil să primească aprobările necesare de la agențiile federale și de la filialele locale ale Comitetelor de Evaluare Instituțională pentru a obține, a fabrica sau poseda substanțe psihedelice și a efectua investigații cu voluntari.

În 1977, după ce am administrat psilocibină unui ultim voluntar într-un studiu conceput pentru a diminua stresul psihic al bolnavilor de cancer, am avut onoarea îndoielnică de a fi ultimul care a părăsit corabia ce se scufunda la Maryland Psychiatric Research Center, care devenise singurul loc din Statele Unite unde s-a permis continuarea cercetărilor aflate în curs. În paranteză fie spus, lovitura mortală nu a venit de la guvernul federal din Washington, ci de la administratorii universității, care au ales să îndrepte resursele financiare ale statului spre domenii de cercetare mai puțin controversate. Descoperirile rezultate în urma multor studii de cercetare asupra substanțelor psihedelice ce s-au desfășurat la acest centru au fost rezumate de Richard Yensen și Donna Dryer, puse, oarecum, într-o capsulă a timpului pentru investigatorii viitorului și în sfârșit publicate în Anuarul Colegiului European pentru Studiul Conștiinței pe 1994.

Cu toate acestea, de la inițierea studiilor de la Baltimore, la Johns Hopkins School of Medicine în 1999, studii conduse de Roland Griffiths și de mine, ele au demarat și la alte centre academice din America de Nord și Europa Occidentală, astfel încât cercetarea substanțelor psihedelice se află într-un promițător moment de renaștere. Persoane autorizate în prezent să evalueze cu seriozitate, în afara influenței oricăror substanțe, datele provenite din aceste cercetări și să orienteze politicile publice, chiar și cei care au ales să nu experimenteze cu droguri psihedelice în studenție, tind să gândească și să acționeze responsabil, vădind deschidere și luciditate.